

за нинішньої економічної ситуації підприємства та населення мають більш зважено ставитися до вибору обладнання під час ремонтних робіт та реалізації проектів реконструкції.

Список використаних джерел

1. Разработка технико-экономического обоснования проектов в сфере энерго- и ресурсосбережения / Мамалыга В.М. // Восточно-европейский журнал передовых технологий. – 2014. – №3 (69). – С. 51–56.
2. Обоснование использования энергоэффективного оборудования для угольной промышленности / Мамалыга В.М. // Уголь Украины. – 2014. – №5 (689). – С. 23–28.

3. Технично-економическое обоснование выбора типа осветительных устройств на предприятиях керамического производства / В.М. Мамалыга // Институт технической теплофизики Национальной академии наук Украины: Керамика: наука и жизнь. – 2011. – №3 (13). – С. 64–69.

4. Програми енергозбереження: проблеми та можливі шляхи їхнього вирішення / Мамалыга В.М., Мамалыга Г.В. // Науково-дослідний економічний інститут Міністерства економічного розвитку і торгівлі України: Формування ринкових відносин в Україні. – 2015. – №1 (164), 2015. – С. 128–133.

5. ОСТ 12.25.011 – 84. Экономия электрической энергии на угольных шахтах. Основные мероприятия и методы расчета. – М.: Минуглепром СССР, 1984. – 136 с.

О.В. МЕЛЬНИКОВ,
к.т.н., докторант, Академія фінансового управління

Концептуальні засади забезпечення сталого розвитку інформаційної сфери України

Спираючись на сутність поняття «сталий розвиток», основні позиції Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020» та фактичний стан інформаційної сфери в нашій країні, сформовано концептуальні засади забезпечення сталого розвитку інформаційної сфери. Дано визначення інформаційної сфери, окреслено інтереси громадянина, суспільства та держави, з'ясовані завдання суб'єктів та об'єктів управління, розкрито суть інституційного механізму державного регулювання інформаційною сферою, обґрунтовано сукупність основних принципів та перелік стратегічних завдань.

Ключові слова: інформаційна сфера, сталий розвиток, інформація, принципи, інформаційна безпека.

А.В. МЕЛЬНИКОВ,
к.т.н., докторант, Академія фінансового управління

Концептуальные основы обеспечения устойчивого развития информационной сферы Украины

Опираясь на суть понятия «устойчивое развитие», основные позиции Стратегии устойчивого развития «Украина – 2020» и фактическое состояние информационной сферы в нашей стране, сформированы концептуальные основы обеспечения устойчивого развития информационной сферы. Дано определение информационной сферы, определены интересы гражданина, общества и государства, выяснены задачи субъектов и объектов управления, раскрыта суть институционального механизма государственного регулирования информационной сферы, обоснованы совокупность основных принципов и перечень стратегических задач.

Ключевые слова: информационная сфера, устойчивое развитие, информация, принципы, информационная безопасность.

A. MELNIKOV,

Ph. D (Technics), State Educational and Scientific Institution «Academy of Financial Management», postdoctoral candidate

Conceptual framework for sustainable development information sphere of Ukraine

Based on the essence of the concept of «sustainable development», the basic position Strategy for Sustainable Development «Ukraine – 2020» and the actual state of the information sphere in our country formed the conceptual basis for sustainable development of the information sphere. The definition of information sphere, outlined the interests of citizens, society and state, and clarified the task of facilities management, the essence of the institutional mechanism of state regulation informatiynoyu sphere reasonable set of basic principles and a list of strategic objectives.

Keywords: information sector, sustainable development, information, principles of information security.

Постановка проблеми. У більшості випадків, коли йдеться про сталий розвиток, мають на увазі оптимізацію розвитку суспільства у глобальному масштабі, адже концепція сталого розвитку із самого початку мала міжнародний характер з огляду на системність глибоких взаємозв'язків як усередині людства, так і в метасистемі «суспільство – природа». Але ця важлива обставина, певна річ, аж ніяк не виключає відповідної роботи в інших, не менш важливих сферах розвитку людського суспільства. Трагування інформації

та знань як новітніх нелімітованих ресурсів, зростання важливості інформації для цілей управління на всіх рівнях та пріоритетності задоволення інформаційних інтересів кожного громадянина формує нову площину завдань, яка передбачає пошук концептуальних засад забезпечення сталого розвитку інформаційної сфери.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Дослідженням інформаційної сфери займалися такі вітчизняні та закордонні вчені, як І. Арістова [1, 2], О. Баранов [3], А. Бріггз

і П. Коблі [37], Ю. Бурило [4], В. Горовий [6, 18, 19], М. Кас-тельс [31], В. Конах [8], Я. Котляревський [12, 13], М. Ма-клюєн [34], Ф. Махлуп [33], О. Онищенко [18, 19], Е. Се-менюк [24], А. Урсул [27, 28], А. Штангрет [12, 29] та ін. Зосереджуючи увагу на визначенні сутності та змісту інфор-маційної сфери, зазначені науковці лише окреслювали су-часні межі та параметри розвитку, не розглядаючи ретельно процес управління нею та забезпечення її сталого розвитку.

Метою статті є окреслення концептуальних засад забез-печення сталого розвитку інформаційної сфери в Україні.

Виклад основного матеріалу. Міжнародна практи-ка свідчить, що багато країн розробили і затвердили влас-ні концепції сталого розвитку, в яких по-своєму конкрети-зуються завдання світового та регіонального масштабу. В Україні також діє Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020» [26], прийнята у 2015 році. Шлях до її появи був до-статньо довгим.

Свого часу Україна офіційно приєдналася до низки між-народних рішень щодо сталого розвитку, таких як «Поря-док денний на XXI століття» (Ріо-де-Жанейро, 1992) [30], Декларація Тисячоліття ООН (Нью-Йорк, 2000) [38], Йо-ганнесбургська декларація [32] та План реалізації рішень Всесвітнього саміту ООН зі сталого розвитку (Йоганнесбург, 2002) [35], «Майбутнє, якого ми прагнемо» (Ріо-де-Жа-нейро, 2012) [36]. Незважаючи на це, довгий час органи державної влади не могли визначитися із шляхами імпле-ментації у вітчизняне законодавство положень міжнародних документів і угод у даній сфері [14].

Починаючи з другої половини 90-х років ХХ ст. в Україні бу-ло здійснено декілька спроб створити та затвердити Концеп-цію сталого розвитку країни: спочатку були два проекти наці-ональної концепції сталого розвитку 1997 і 2000 років [10; 11], потім декілька проектів Законів України [21–23] і Націо-нальна парадигма сталого розвитку України (2012) [20].

Ученими України також було висунуто й обґрунтовано ідею підготовки та затвердження світовим співтовариством якіс-но нового документа – Екологічної Конституції Землі, тобто загального для всіх без винятку країн світу закону збере-ження життя, який, не загрожуючи суверенітету жодної краї-ни, її політичному устрою, національним інтересам, водночас забезпечував би кожній державі зокрема і світовому співто-вариству в цілому екологічну безпеку, а окремій людині нор-мальні для її життя природні умови як нині, так і у майбутньо-му... Цей документ повинен був би містити у собі положення обов'язкової юридичної сили, які стосуються безпосеред-ньо відвернення кризових екологічних явищ, що загрожують здоров'ю або життю людини. Водночас деякі його положення могли б мати рекомендаційний характер» [5, 7].

Підписання 21 березня 2014 року політичної частини Угоди про асоціацію з ЄС [25] стало останнім поштовхом до прийняття Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020» [26].

Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020» визначає мету, вектори руху, дорожню карту, першочергові пріорите-ти та індикатори належних оборонних, соціально-економіч-них, організаційних, політико-правових умов становлення та розвитку України [26] і складається із шести розділів: за-гальні положення; мета реалізації Стратегії та вектори руху; дорожня карта та першочергові пріоритети реалізації Стра-

тегії; стратегічні індикатори реалізації Стратегії; засоби ре-алізації Стратегії (суспільний договір); нормативно-право-ве, організаційне забезпечення реалізації Стратегії. Метою Стратегії є впровадження в Україні європейських стандартів життя та вихід України на провідні позиції у світі. Задля цього рух уперед здійснюватиметься за такими векторами: розви-тку, безпеки, відповідальності та гордості.

Фактично під сталим розвитком Стратегія розуміє: «за-безпечення сталого розвитку держави, проведення струк-турних реформ та, як наслідок, підвищення стандартів жит-тя. Україна має стати державою з сильною економікою та з передовими інноваціями. Для цього, передусім, необхідно відновити макроекономічну стабільність, забезпечити стій-ке зростання економіки екологічно невиснажливим спосо-бом, створити сприятливі умови для ведення господарської діяльності та прозору податкову систему» [26].

Спираючись на основні позиції Стратегії, на нашу думку, у відповідності до визначеної мети цієї статті доцільним є ре-тельне дослідження та формування концептуальних засад забезпечення сталого розвитку інформаційної сфери у від-повідності до суті поняття «сталий розвиток» та фактично-го стану інформаційної сфери в Україні. Так, стійкість систе-ми у техніці визначається як її властивість зберігати значення конструктивних і режимних параметрів у визначених меж-ах незважаючи на впливи систему. Зворотні зв'язки, прита-манні інформаційній сфері як економічній системі [12, с. 70, 15, 16], призводять до нерівномірності, нестійкості її розви-тку, що полягає у сповільненні чи пришвидщенні темпів її роз-витку. Сталий розвиток передбачає підтримання рівноваги між взаємопов'язаними елементами системи. Тобто під ста-лим розвитком потрібно розуміти здатність будь-якої систе-ми вертатися до певного рівноважного стану після закінчення дії на неї певних збурюючих зовнішніх і внутрішніх факторів.

Розвиваються всі системні утворення, однак та чи інша економічна система може володіти чи не володіти здатністю до стійкого розвитку. Здатність до сталого розвитку інфор-маційної сфери визначають притаманний їй економічний та науково-технічний потенціал, зв'язок із зовнішнім середо-вищем. Тобто сталий розвиток інформаційної сфери поля-гає у створенні відповідних умов для стійкого зростання ви-робництва інформаційної продукції, що здатне забезпечити інтереси теперішнього та майбутнього поколінь за умови забезпечення інформаційної безпеки.

Під інформаційною безпекою розуміємо забезпечення до-ступу людини і громадянина у будь-який час до інформацій-ної продукції необхідної для його всебічного розвитку (тобто мають виконуватися умови повноти, своєчасності та доступ-ності інформації). За умови досягнення інформаційної без-пеки інформаційна продукція є загальнодоступною та кожен громадянин, що її потребує, може вільно її отримати (окрім випадків передбачених чинним законодавством).

Звідси інтереси громадянина в інформаційній сфері поля-гають у реалізації його конституційних прав на вільний доступ і використання інформаційної продукції для незабороненої законом діяльності, фізичного та інтелектуального розвитку. Відповідно інтереси суспільства в інформаційній сфері по-лягають у забезпеченні інтересів людини і громадянина у цій сфері, продовженні демократичного розвитку, досягненні та

підтриманні суспільної згоди, а інтереси держави – полягають у створенні умов для сталого розвитку інформаційної інфраструктури, забезпеченні конституційних прав і свобод громадян на доступ та використання ними інформаційної продукції з метою забезпечення непорушності конституційного ладу, суверенітету та територіальної цілісності України, політичної, економічної та соціальної стабільності в державі.

Говорячи про сталий розвиток інформаційної сфери, необхідно розуміти, що він полягає у сприянні досягненню заданих параметрів розвитку на макрорівні.

Виділяють дві форми реалізації функцій держави: правові та організаційні. Правова форма полягає у діяльності державних органів, пов'язаній із нормотворчою діяльністю, у той час як організаційна форма пов'язана зі здійсненням регуляторних функцій. Для розроблення концепції забезпечення сталого розвитку інформаційної сфери необхідно сформувати відповідний інституційний механізм, адже основою сталого розвитку є інституційне середовище. Під інституційним середовищем інформаційної сфери розуміють сукупність органів державної влади, що прямо чи опосередковано впливають на забезпечення сталого розвитку національної інформаційної сфери. Тобто інституційне середовище охоплює сукупність відповідних органів державної влади та визначає їх вплив на реалізацію державної інформаційної політики. За таких умов роль суб'єктів регулювання виконують органи влади, а об'єктами виступають суб'єкти підприємницької діяльності та окремі громадяни.

Основними суб'єктами реалізації державної інформаційної політики України є центральні органи виконавчої влади, які формують та реалізують державну політику в наступних сферах:

- освіти і науки, інтелектуальної власності, наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності, інформатизації, формування і використання національних електронних інформаційних ресурсів, створення умов для розвитку інформаційного суспільства, а також у сфері здійснення державного нагляду (контролю) за діяльністю навчальних закладів незалежно від їх підпорядкування і форми власності;
- культури та мистецтв, охорони культурної спадщини, вивезення, ввезення і повернення культурних цінностей, державної мовної політики, а також у сфері формування та реалізації державної політики у сфері кінематографії;
- інформатизації, електронного урядування, формування і використання національних електронних інформаційних ресурсів, розвитку інформаційного суспільства;
- телебачення і радіомовлення, інформаційній та видавничій сферах [9].

Сукупність суб'єктів державного регулювання розвитку інформаційної сфери, за впливом на її складові поділяється на прямі та опосередковані. У процесі забезпечення сталого розвитку інформаційної сфери, спроможність та ефективність виконання обов'язків і завдань основними суб'єктами реалізації державної інформаційної політики визначається наявними ресурсами та нормативною базою.

Складність економічних взаємовідносин суб'єктів та об'єктів інституційного середовища забезпечення сталого розвитку інформаційної сфери та засобів його реалізації потребує детальнішого дослідження механізму дії державного регулювання. Під терміном «механізм», як правило, розумі-

ють систему, пристрій, спосіб, що визначає порядок певного виду діяльності; внутрішній пристрій машини, устаткування тощо – система певних ланок та елементів, що приводить їх у дію [17]. Тож спробуємо розкрити суть інституційного механізму державного регулювання інформаційної сфери. Його можна розглядати як систему господарських, управлінських і регуляторних дій, які впливають на забезпечення сталого розвитку через удосконалення державного регулювання цією сферою національної економіки. Тобто саме державне регулювання виступає основним елементом інституційного механізму сталого розвитку інформаційної сфери України.

Державне регулювання сталого розвитку інформаційної сфери має ґрунтуватися на таких основних принципах.

Знаходження балансу інтересів громадянина, суспільства й держави для забезпечення сталого розвитку інформаційної сфери передбачає участь громадських організацій і громадян в контролі за діяльністю органів державної влади в інформаційній сфері, передусім за реалізацією державою прав та свобод громадян за безумовного врахування потреб найбільш вразливих прошарків населення.

Комплексного правового регулювання суспільних відносин в інформаційній сфері. Виявлення усієї сукупності цих відносин, формування та реалізацію державної політики забезпечення сталого розвитку інформаційної сфери як невід'ємної складової державної політики розвитку України та узгодження використовуваних для цього регулювання механізмів.

Узгодженості дій центральних та місцевих органів державної влади з нормативно-правового забезпечення функціонування суб'єктів інформаційної сфери. Цей принцип передбачає організацію цієї діяльності на основі пріоритету компетенції центральних органів державної влади в галузі інформаційної безпеки й повноти влади місцевих органів в галузі розвитку й використання регіональних інформаційних і телекомунікаційних систем, мереж зв'язку, регіональних інформаційних ресурсів.

Розвитку та застосування норм міжнародного права у системі нормативно-правового забезпечення сталого розвитку інформаційної сфери. Цей принцип передбачає активну та узгоджену діяльність центральних органів державної влади із їх застосування та активну участь у розробці міжнародних документів, що стосуються сталого розвитку інформаційної сфери.

Метою забезпечення сталого розвитку інформаційної сфери є удосконалення інформаційної політики з врахуванням національних інтересів, спрямованих на посилення міжнародного співробітництва й інтеграції країни у світовий інформаційний простір в умовах формування економіки знань для задоволення потреб людини й громадян.

Стратегічними завданнями забезпечення сталого розвитку є:

- забезпечення прав людини і громадянина на вільний доступ до інформаційних продуктів, що необхідні для її всебічного розвитку, доступ до них найбільш вразливих груп населення;
- зростання добробуту населення та підтримка освітніх новацій, подолання інформаційної асиметрії;
- використання економічних новацій і нових прийнятних технологій для розвитку – виробництва інформаційної продукції;
- захист навколишнього середовища.

Тобто необхідно говорити про наступні складові політики держави в інформаційній сфері:

ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ГАЛУЗЕЙ ТА ВИДІВ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

- дотримання конституційних прав і свобод людини і громадянина;
- інформаційне забезпечення діяльності органів державної влади;
- розвиток сучасних інформаційних технологій;
- захист інформаційних ресурсів від несанкціонованого доступу.

Для реалізації політики держави з дотримання конституційних прав і свобод необхідно:

- забезпечити конституційні права та свободи людини і громадянина вільно отримувати інформаційну продукцію будь-яким законним способом;
- гарантувати свободу масової інформації та заборону цензури, не допускати обігу інформаційної продукції, що сприяє розпалюванню національної, расової чи релігійної ненависті та ворожнечі.

Для реалізації політики з інформаційного забезпечення діяльності органів державної влади необхідно:

- розширювати можливості державних засобів масової інформації з своєчасного та максимально повного доведення необхідної інформації до відома громадян;
- забезпечити накопичення, збереження та ефективне використання вітчизняних інформаційних ресурсів.

Для реалізації політики держави з розвитку сучасних інформаційних технологій необхідно:

- розвивати та удосконалювати вітчизняну індустрію інформаційних послуг та підвищувати ефективність використання державних інформаційних ресурсів;
- розвивати виробництво в Україні сучасних засобів інформатизації, телекомунікації та зв'язку, забезпечити державну підтримку вітчизняним фундаментальним та прикладним розробкам у цій сфері.

Для реалізації політики держави із захисту інформаційних ресурсів від несанкціонованого доступу необхідно:

- підвищити безпеку інформаційних систем органів державної влади, фінансово-кредитної та банківської сфер, господарської діяльності;
- інтенсифікувати розвиток вітчизняного виробництва апаратних і програмних засобів захисту інформації та методів контролю за їх ефективністю.

Висновок

Сталість інформаційної сфери нерозривно пов'язана зі зростанням виробництва інформаційної продукції, ефективним використанням економічних й інтелектуальних ресурсів, підвищенням добробуту й якості життя населення, стабільним і збалансованим природокористуванням. Тільки за збалансованої економічної, соціальної та екологічної складових можливо забезпечити стійкий розвиток інформаційної сфери протягом тривалого часу. Інформаційна сфера як нестійка система не може саморозвиватися без зовнішнього впливу. Стійкість виробництва в інформаційній сфері обумовлена специфікою ринкових відносин в інформаційному виробництві, що не завжди вписується у сучасну модель ринкової економіки та потребує у багатьох випадках цілеспрямованої державної підтримки.

Подальшого дослідження потребує розроблення системи індикаторів для характеристики розвитку та сталого розвитку інформаційної сфери в Україні.

Список використаних джерел

1. Арістова І.В. Державна інформаційна політика: Організаційно-правові аспекти / І.В. Арістова. – Х.: Ун-т внутрішніх справ, 2000. – 368 с.
2. Арістова І.В. Еволюційний розвиток поняття «інформаційна сфера» / І.В. Арістова // Вісник Національного університету внутрішніх справ. – 2005. – Вип. 31. – С. 239–245.
3. Баранов О.А. Правове забезпечення інформаційної сфери: Теорія, методологія і практика / О.А. Баранов. – К.: Едельвейс, 2014. – 434 с.
4. Бурило Ю.П. Інформаційна сфера як сфера господарювання: Теоретично-правовий аспект / Ю.П. Бурило // Правова інформатика. – 2012. – №4 (36). – С. 18–28.
5. Василенко В. Не хлібом єдиним. Про глобальну екологічну ініціативу та права людини / В. Василенко, Ю. Туниця // Урядовий кур'єр. – 1999. – №76 (24 квіт.). – С. 12.
6. Горовий В.М. Національні інформаційні процеси в умовах глобалізації / В.М. Горовий. – К.: Нац. б-ка України ім. В.І. Вернадського, 2015. – 332 с.
7. Екологізація суспільства: Соціальна роль та моделювання = Ecologization of society: Social role and modelling = Экологизация общества: Социальная роль и моделирование: моногр. / [Е.П. Семенов, Т.В. Олянишен, В.М. Сеньківський, О.В. Мельников, Я.В. Котляревський]. – Львів: Укр. акад. друкарства, 2012. – 460 с.
8. Конач В.К. Національний інформаційний простір України: Проблеми формування та державного регулювання / В.К. Конач. – К.: НІСД, 2014. – 76 с. – (Сер. Інформаційні стратегії. Вип. 2).
9. Концепція інформаційної безпеки: Проект [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: http://mip.gov.ua/done_img/d/30-project_08_06_15.pdf
10. Концепція сталого розвитку України / [наук. кер. розроб.: С.І. Дорогунцов, В. Я. Шевчук; заг. кер.: Ю.І. Костенко, Б.Є. Патон]. – К.: [Б/в], 1997. – 22 с.
11. Концепція сталого розвитку України: Проект / [наук. кер. розроб.: В.П. Кухар, Б.М. Данилишин; заг. кер.: Б.Є. Патон, Ю.І. Самойленко, І.О. Заєць]. – К.: [Б/в], 2000. – 18 с.
12. Котляревський Я.В. Організаційно-економічний механізм розвитку видавничо-поліграфічної галузі в процесі гарантування інформаційної безпеки України / Я.В. Котляревський, А.М. Штангрет, О.В. Мельников. – Львів: Укр. акад. друкарства, 2012. – 214 с.
13. Котляревський Я.В. Управління інноваційним розвитком видавничо-поліграфічної діяльності в процесі формування економіки знань / Я.В. Котляревський. – Львів: Укр. акад. друкарства, 2012. – 354 с.
14. Мартюшева О.О. Проекти концепції сталого розвитку України: Можливість їх вдосконалення та застосування. Аналітична записка [Електрон. ресурс] / О.О. Мартюшева. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/1566/>
15. Мельников О.В. Концепція розроблення інформаційного забезпечення управління видавничо-поліграфічною галуззю / О.В. Мельников // Наук. зап. [Укр. акад. друкарства]. – 2013. – №1 (42). – С. 73–77.
16. Мельников О.В. Формалізація предметної області управління видавничо-поліграфічною галуззю на основі системного підходу / О.В. Мельников, В.М. Сеньківський, А.М. Штангрет // Наук. зап. [Укр. акад. друкарства]. – 2013. – №2 (43). – С. 73–78.
17. Механізм // Економічна енциклопедія: у 3-х т. / [редкол.: С.В. Мочерний (відп. ред.) та ін.]. – Т. 2: К–П. – К.: Академія, 2001. – С. 355.
18. Національний інформаційний комплекс і його роль у глобальному інформаційному просторі / [О.С. Онищенко, В.М. Горовий,

- В.І. Попик та ін.]. – К.: Нац. б-ка України ім. В.І. Вернадського, 2014. – 218 с.
19. Національний інформаційний суверенітет у контексті розвитку новітніх інформаційних технологій / [О.С. Онищенко, В.М. Горовий, В.І. Попик та ін.]. – К.: Нац. б-ка України ім. В.І. Вернадського, 2011. – 160 с.
20. Національна парадигма сталого розвитку України / за заг. ред. Б.Є. Патона. – К.: Ін-т екон. природокористування та сталого розвитку НАНУ, 2012. – 72 с.
21. Проект Закону про Концепцію сталого розвитку України від 25.04.2001. №3234 [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?skl=4&pf3516=3234
22. Проект Закону про Концепцію переходу України до сталого розвитку від 19.12.2001. №3234-1 [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=11647
23. Проект Постанови про Концепцію переходу України до сталого розвитку від 02.07.2004. №5749 [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?id=&pf3516=5749&skl=5
24. Семенюк Э.П. Информатика и современный мир. Философские аспекты / Э.П. Семенюк. – Львов: Укр. акад. печати, 2009. – 282 с.
25. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом і його державами-членами, з іншої сторони [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://comeuroint.rada.gov.ua/komevoint/doccatalog/document?id=56219>
26. Указ Президента України «Про Стратегію сталого розвитку «Україна – 2020» від 12.01.2015. №5/2015 // Урядовий кур'єр. – 2015. – №6 (15 січ.).
27. Урсул А.Д. Информатизация общества. Введение в социальную информатику / А.Д. Урсул. – М.: Акад.общественных наук, 1990. – 192 с.
28. Урсул А.Д. Информация. Методологические аспекты / А.Д. Урсул. – М.: Наука, 1971. – 296 с.
29. Штангрет А.М. Формування економіки знань в Україні: Характеристика, оцінка та моделювання / А.М. Штангрет. – Львів: Укр. акад. друкарства, 2011. – 246 с.
30. Agenda 21 / UN (1992). – Retrieved from: <https://sustainabledevelopment.un.org/content/documents/Agenda21.pdf>
31. Castells M. The Rise of the Network Society / M. Castells. – Oxford: Blackwell Publishers Ltd., 1996. – 556 p. – (The Information Age: Economy, Society and Culture, Vol. I).
32. Johannesburg Declaration on Sustainable Development / UN (2002). – Retrieved from: <http://www.un-documents.net/jburgdec.htm>
33. Machlup F. The Production and Distribution of Knowledge in the United States / F. Machlup. – NJ.: Princeton, 1962. – 283 p.
34. McLuhan M. The Gutenberg Galaxy: The Making of Typographic Man / M. McLuhan – 1st ed. – Toronto: University of Toronto Press, 1962. – 293 p.
35. Plan of Implementation of the World Summit on Sustainable Development / UN (2002). – Retrieved from: <http://www.un-documents.net/jburgpln.htm>
36. The Future We Want / UN (2012). – Retrieved from: <https://documents-dds-ny.un.org/doc/UNDOC/GEN/N11/476/10/PDF/N1147610.pdf?OpenElement>
37. The Media: An Introduction / Edited by A. Briggs, P. Cobley. – 2nd ed. – Harlow: Pearson Education Ltd, 2002. – 500 p.
38. United Nations Millennium Declaration / UN (2000). – Retrieved from: <http://www.un.org/millennium/declaration/ares552e.htm>

В.Г. АНДРИЙЧУК,
д. е. н., професор, академік НААН України
Ю.Ю. КОЛЕСНИЧЕНКО,

студентка Київський національний економічний університет імені В.Гетьмана

Оцінювання ефективності використання ресурсів виробничого потенціалу за критеріями «граничний продукт ресурсу – ціна ресурсу»

У статті обґрунтовано методичні підходи до визначення структури і форми представлення ресурсів виробничого потенціалу, здійснено оцінювання ефективності їх використання за критерієм «граничний продукт ресурсу – ціна ресурсу» за допомогою виробничої функції Кобба–Дугласа.

Розроблено методику оцінювання якості менеджменту та виявлення його впливу на ефективність використання виробничого потенціалу.

Ключові слова: виробничий потенціал, ефективність, ресурси виробничого потенціалу, граничний продукт ресурсу, ціна ресурсу, якість менеджменту

В.Г. АНДРИЙЧУК,
д. э. н., профессор, академик НААН Украины
Ю.Ю. КОЛЕСНИЧЕНКО,

студентка Киевский национальный экономический университет имени В. Гетьмана

Оценка эффективности использования ресурсов производственного потенциала по критериям «предельный продукт ресурса – цена ресурса»

В статье обоснованы методические подходы к определению структуры и формы представления ресурсов производственного потенциала, осуществлены оценки эффективности их использования по критерию «предельный продукт ресурса – цена ресурса» с помощью производственной функции Кобба–Дугласа.